

БЪДНИ ВЕЧЕРЪ НА СЕЛО

— Бау-ау-ау! — лавнаха селските кучета и спогнаха шейната.

— Те, Петьо, нашето село, — извика радостно Гюрга и закима към първите полуосвѣтени прозорчета.

Шейната влѣзе въ селото, измина една-две улици, закриви вдѣсно и се вмъкна презъ разтворената порта въ голѣмъ дворъ. Отъ къщи изскочиха нѣколко нетърпеливи деца да посрещнатъ Гюрга, която слугуваше въ София. Тѣ видѣха непознатото момче, стѣписаха се и го зараз глеждаха изподъ вежди.

— Това момче е синъ на Гюргинитѣ господари. Поканихъ го да прекара празниците у насъ, — каза бай Тодоръ, Гюргиниятъ баща, като въведе малкия гостъ въ чиста и топла стая.

— Добре дошелъ! Добре дошелъ! — поздравиха домашнитѣ радушно.

Въ огнището горѣше голѣмъ огънь. Немирни пламъчета изскачаха ту отъ една, ту отъ друга страна, показваха се за мигъ, близваха бѣлия котелъ, въ който се варѣше кървавицата, и пакъ се скриваха.

Петьо и Гюрга приближиха огъня и протегнаха ръце къмъ него.

— Какви дебели дърва горите! — учуди се Петьо и побутна съ кракъ голѣмия пънъ до огнището.

— Бѣдникъ е. Цѣла нощъ трѣбва да гори, затова е толкова голѣмъ, — обясни дѣдо Ставри.

— Време е вече да сложите трапезата, — обърна се следъ това старецътъ къмъ женитѣ.

Женитѣ се разшетаха. Децата радостно отърчаха навънъ. Скоро тѣ се завърнаха съ голѣми стиски сла-

ма и я настлаха върху пода. Баба Цона метна отгоре шарена черга. Въ срѣдата поставиха продълговата софра, а на горния ѝ край прилепиха друга — кржгла. Върху софритѣ постлаха новъ месалъ. Наредиха гостбитѣ.

— Колко много ястия! — учуди се пакъ Петьо.

— На Бѣдни вечеръ трѣбва да има деветъ вида. Такъвъ е обичаятъ, — отвърна дѣдо Ставри.

— Петьо, я погледни боговицата! По-шарена боговица отъ нашата въ цѣло село нѣма. Мама е голѣма майсторка, — похвали се Гюрга.